

REGÉLO.

Pesten vasárnap május 23^{kán} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' cransaci vendégház.

(Folytatása.)

Egy naphól Cransacban egy hét lön. Esténkint jövő reggre el-
rakódtam, 's ekkor rendesen ki. Fanni megtartá becsületesen sza-
vát, 's jobban gyötört, mint ingerkedéseinél közönyös philoso-
phusát. Soha sem gyötörtetem édesebben, soha kinosabban. Mint
nézhetném olly nyugodtan Fanni finom, gyengéd, lenge, derültt
alakját körültem lebegni? Igen is érzem, milly veszélyes lön nyu-
galmamnak, 's hiában óvám magamat. Egész lénye a' leghevesb
szenvedélyeket gerjeszteni volt alkotva; maga alig tizenhatodik évé-
ben mit sem gyanított erről. Ifjú könnyelműséggel játszott Amor
nyilaival, mitsem tudva rettentőségük felől. A' szüzi kellemek
varázsával egyesíté valódi gyermeki elméjét; mit neki hizelgőt,
kellemest mondtak, mélyükre nem hatott, 's elfogultlan csintalan-
sággal ferdíté a' valót elmés tréfává.

Gyakran, midőn hallgata, ha pillantatai rajtam tetszéssel nyu-
godtak, és szemeinek egy kifejezhetlen szellemdús mosolya mon-
dani látszott: „benned élék hitetlen!“ — valóban bensőbb részvét-
tet hittem irántam keblében tenyészni: de nem így; ez mindig csak
igazi gyermeki jósága volt, némi nyíltszívűség, melly tapasztalati
's világismereti hiánya miatt lelke természeti gyengédségéhez igen
illett. Ő az előbbi maradt, 's irántam mélyebben nem érzett, mint
mások iránt, kikhez legőszintébb jóakaratot nyilvánita. Tetszé-
keny vagy hódoltató a' szó legszorosb éltelmében éppen nem vala,
's nem volt oka lenni; mert ő tetszett, 's megnyerte a' sziveket,
és tudta, hogy tetszik. Ez éppen nem tevé hiúvá; csak azon vi-
dor szeszélyeket költé-fel nála, azon hálás barátságot az egész
világ iránt, melly tapasztalható gyermekeknél, kikkel bárki örö-
mest enyelg. Eléggé vala hölgy, hogy magát csinosítani szeresse,
's tudja, mi áll neki jól. És azon női gyengéd érzelem, az ártat-
lansággal kapcsolatban lenni szokott szüzi fennség, jóakarátjának

is méltóságot kölcsönze, melyet a' hozzá közeledőkkel, hogy az illedelem finom korlátait becsülésének veszélyeztetése nélkül sérteniek nem szabad, nem hagyja felejtetni.

Néha ugy tetszék, mintha az ifjú embergyülölő Orny felsőbb jogokkal birna Fanni iránt. Tagadhatlan, a' férjfiúnak külseje által kellett tetszenie; sőt komor hangulata, kedvetlen valója vonzó erőt kölcsönze neki, 's mosolyának, mire olly gyéren vetemült, becsét emelte. Misem volt a' világon inyére, még is mindenkinek kedvére tön; 's bár mindig volt morogni valója, legjobb szívű léleknek lehete ismerni. Egykor Fanni, szobába léptemkor, mialatt ő keresztbe fontt kezekkel ült, 's látni sem akarta, haját simitá homlokáról, és redőit egyengeté. Megvallom, e' bizalmasság látása szerelemföltő kedélyemre szörnyedéssel hatott; de Fanni olly csekély roszt képzelt ebben, hogy helyzetét, bár velem szülői együtt léptek-be, legkevesbbé sem változtatá, hanem a' tréfát, mellyen kaczagnunk kelle, tovább üzé. Midőn Orny elutazása forgott-fenn, olly közönyös maradt, hogy egészen maga-modorjában igen tréfás valósággal tanácslá neki: „menjen ön a' kapitán urral spanyol országba! ott van az embergyülölők igazi édene, Megölik egymást, ha találkoznak, 's ön az emberektől mindkét uton szabadul!“

Fanni testvére, Nina, szintolly vidor, élénk, 's gyengéd lelkű vala; csak hogy még jobban gyermekkorában lélekzett. E' mellett érzelmeiben sokkal több bennsőséget nyilvánított; akarám mondani, a' természetből minden jó és szép iránt fogékonyabb szívet nyert; ez arcán 's arczvonalmi játékában is mutatkozott. Lehetlen kifejeznem azon, minden vonásán lebegő, majdnem, mondhatnám, egész lényét lelkesítő szellemet. Külsejére szokatlan hasonlata volt nővérével termete-, mozdulatai-, hangjai-, 's arczára nézve; de nála minden nemesb alakban tűnt-fel előttem a' nélkül, hogy okát adhatnám. Ez ártatlanságban csodás fennség feküdt. Arczvonalmi szabályosbak voltak: mondhatnók, szebb volt Fanninál, de nem, mellyike méltóbb szeretetre.

Gyakran gyönyörömet találám Nina és Fanni, e' két dicső lény egyező, vagy elütő, 's kitünőbb tulajdonai vizsgálatában. Nina hozzám hajlandóbb vala; Orny ur komor, 's néha bizarr valójáért kevésbbé tetszett neki: illyesmi nem kedves előttem — mondá — az eget kéken, borútlanul szeretem!“ — Gyermeki bizalommal osztá-meg velem minden titkát, 's mindenhez kikérte tanácsomat; sőt öltözetéről is, 's mi álla neki jól, kelle szólnom, és véleményemet másokéről adnom. Szavam nagy jelentőségűnek látszott előtte.

Nem tagadom, a' gyermek igen lebilincselte. Egyszer'smind Nina olly szépen 's érzékenyen tudott könyörögni, hogy midőn végre, elutazási változhatlan szándékomat kijelentém, kénytetve érzém magamat engednem, ha Orny ur, ki Perpignanig velem akart tartani, 's nálamnál inkább kívánczozott utra indulni, még egy pár napot hozzá fog toldani; mert szeretendém Orny urat utitársamnak.

Bámultam, midőn ez jött, 's néhány napi maradásra kért: „rá hagyá magát Ninától beszéltetni? — kérdém — ezt ugyan nem hittem volna ön konokságától.“

„Ah! — mondá, kezével arczát simitván, mintha a' szégyenülés bizonyos nemét, vagy az ajkaira vonuló gyenge mosolyt letörteni akarná — nem tagadhatám-meg a' szegény gyermeknek, mert szabadozásokom könyeket facsart szemeiből. Egyezkedésbe kellett a' kis bűvössel bocsátkoznom, 's még nyolcz napot csacsogott-le azon fogadással, hogy többé szót sem teend. Midőn végre megegyezném, — 's hogy' lehete másképp? — örült, örömeiben nyakamba esett. 's mi több, meg is csókolt; egészen kicsapongó volt.“

„O! — mondám — illy árért már kiadhatni egy utitársom.“

„Kapitán ur bármikor elutazhatik tetszése szerint; szavam csak engem kötelez: mindazáltal nagyon szeretném önt Perpignanig kísérhetni.“

Biztosítám, többre becsülöm a' szerencsét, társaságát elvezhetni, hogysem egy hetet rá nem adhatnék; midőn különben is a' nyugalom alig helyre állott egészségemre jó hatást gyakorol.

Midőn nem sokára ezután Ninát viszonzlátám, győzelmi tekintettel szökdécselt, 's tánczolt előttem: „nemde uram! mi csak meg tudjuk onök nyakasságát is törni, 's egy félvadat, mint Orny ur, szelidíteni?“ — mondá nevetve.

„Igen, elhiszem kecses Nina; az Orny urat ostromlotta erőeszközökkel engem is meggyőzött volna: de sokkal kevésbbé irigylem az egyezkedésre bíró módot, mint a' nyujtott köszönetet.“

Némán állott, 's elmélkedve leirhatlan nyájassággal mosolyga rám.

„Legalább hiszem — folytatám — jogosan esdhetem szintolly édes jutalomért, mellyben az kérés nélkül részesült.“

Igen komoly, sajátszerű, átható tekintettel meredt rám, mialatt angyalarczán gyenge pir terült-el. Megfordult, 's egy népdalt énekelve tova szökölt; a' bért nem nyerém-meg. Csak most kezdtem gyanítani, hogy nála is, mint Fanninál, jó szívű bohó valék a' játéokban, 's rovásomra számítám, mi tulajdonképp' Orny iránti részvétből történt. Örömet megelégedtem.

Az egy hét igen is hamar eltűnt. Későbbben gyakorta megbánám, hogy mulatásom idejét e' bűvös családnál olly hosszúra szabtam; mert mindig közelebb és szorosabban szövődtem e' lelkekhez. Fanni szépsége olly hatást tön rám, melly kedélyem előbbi nyugalmit 's elégtétlenségét végképp' megsemmíté. Növekedő szenvedélylyel szeretém a' leánykát, 's annál szerencsétlenebb valék, mert teljesen meggyőződém, hogy neki semmi fogalma, semmi sejtelve nem volt illy szenvedély felől. Sem bizalmasb irántam, sem visszavonulóbb tőlem nem vala, mint első napon; sokkal közelebb látszék a' morgó Ornyhoz állni, vagy körülte többet engedni magának, mint ifjabb leánykák gondatlanabbak szoktak lenni élemedettek iránti viseletükben: azonban Orny nem volt valóban nálamnál idősb, de én sem ifjabb nálánál.

Eddig, elismerem, enyelgtem a' hölgyekkel a' nélkül, hogy magamat ismerném; de Fanni első szerelmem volt. Szoros vigyázatra 's erőködésre vala szükségem viseletemen uralkodhatni, hogy nevetségessé ne legyek. A' leány mindig tulvilági lénynek tetszett. E' közben a' válás órája elérkezett; 's valóban igen örültem jelenlétének, habár szívemnek elég fanyarul fogna is esni.

Midőn a' postakocsi előjárt, 's felülni akartunk, mintha tulajdon családomtól kellett volna megválnom; de hasonlóan kivülem senki sem érte. Albret ur 's asszony a' váláskor olly barátságosak voltak, mint fogadtatásunkkor; Orny ur száraz és hideg, mint midőn bármilly vendégházat hagyunk-el. Fanni, ki soha sem állt ingerlőbben előttem, változatlanul mutatkozott; egyenlő jószággal, szivességgel kívánt mindkettőnknek szerencsés utat; néhány tréfás ötletet függeszte hozzá, sőt könnyíteni törekvék az elválás nehézségét, melly nem hiányozhatik vig 's élvadás napokat, heteket együtt leéldeltt személyeknél.

Csak a' kis Nina mutatott nagyobb megindulást 's illetődést. Kezemet tartá egy darabig, azután gyorsan eltávozott. Kis idő múlva egy csak most felvirultt rózsával tért vissza, mellyet egyik kezével átadott, mialatt a' másikkal egy fonnyadtat mutata, az érkezésem első napján neki nyújtottat. Szót sem szóllott; mennyei arczát édes búsongás komolyította-el. Midőn bucsúzólag kezét ajkaimhoz vonám, nyakamba esett, megcsókolt, hevesen zokogott, 's tova sietett.

Csak most vevék észre Fanni 's anyja szemeiben is könnyüket. Felszálltunk; a' kocsi elgördült.

Első órákban keveset fecsegtünk. Orny ur borúsan ült a' kocsi egyik szögében, 's én a' másikban. Ez kedvemre volt; jelen-

létében erőt kelle magamon vennem; mert sirhaték, mint gyermek: Fanni könnyű tekintetével lebegett a' kocsi mellett szünetlenül előttem.

Más napon könnyebben érzém magamat. Toulouse-on 's a' rozsul épült Carcasson-án túlhaladánk. Különben sem beszédes utitársom csak valamit ócsárlandó szóllamlott-meg. Carcasson-án tul a' vidékek regényesbek kezdtek lenni; a' világot szerette már, de az emberi nemet rajta annál kevésbbé. — „Mi egyedül bohóságink- 's gonoszságinkkal egymást gyötörni születünk, — mondá — palotákban 's kunyhókban egyiránt. Talán én másoknak szintén terhes vagyok, hanem azért, mert nekem mások vannak teremre.”

„De a' szép Fanninak éppen nem látszott terhére lenni; — válaszolék — vagy elég kegyetlen volna az ég alatt a' legkecsesb, legvidámabb lény iránt igazságtalan lenni?”

„Nem tagadom — mondá — a' gyermekek világosság angyalai a' földi pokolban, és Fanni igazi gyermek. Nem gyűlölém a' leánykát, mert szeretetre méltóbbat éltemben nera láttam. Tovább maradtam volna Cransacban, mert tetszik a' helyecske magánya, mint bizonyos bohó jó akaratja lakóinak, kik legalább balgaságaik — vagy alattomosságukat nem értik jól álfénybe öltöztetni: de Fanni miatt nem maradtam.”

„Milly ellenmondás!” — szóllék.

„Nem az; — viszonzá — talán egyedül e' leányka lett volna képes kinosan szerzett világ- 's enismeretem gyümölcseitől megfosztani, bolonddá tenni, vagy nyomorúságomat nagyobbítani.”

Itt elhallgatott. Hiában törekvém az Albret családról, mellynél közel évnegyedet tölte, további beszélgetésre birni; vagy mitsem vagy csak főbiczentéssel 's vállvonitással felelt.

Mint már Cransacban mondá, szándéka volt Ornynak velem Perpignanig utazni, 's itt elhagyni. Dolgaiba nem valék avatott. Második állomáson Carcassonán tul, a' postaházban egy a' falon megpillantott földkép előtt sokáig állott, homlokát dörzsölé, valamit tárczájába irt, hozzám jött, 's mondá: „jobb lesz Marseillbe utaznom, 's onnan olasz országba.”

Még is mellém ült ismét a' kocsiba. Sötét éjig haladánk. A' hold tisztán világlott; valami ünnepélyesen gyönyörű volt az erdők tetőit, ágait, 's csucsait a' tiszta égen sötét vázlatban alakító berczek hosszában átiramni. Végre Orny ur is, eddig alunni látszó, egy zökkenésre a' szép vidék szemlélete végett kocsinkból kitekintett.

„Minő romladék az ott a' hegyen?” — kérdé a' postakocsist.

„A' loubrei vár!“ — válaszolá az.

„Igaz! — mondá Orny ur — tehát oda át van a' sigeani ut?“

„Igen — felele a' fuvaros — alig négy hete, szint'olly holdvilágos éjszakán, egy utazókkal telt kocsit a' haramiák megtámadtak. Sógorom Mátyás, ki őket vivé, meggyilkoltatott.“

„S Belloctól nem vagyunk messze“ — vága közbe Orny.

„Rövid félórányira.“

Most Orny ujra a' kocsi-szögbe huzta magát, és szótlán maradt.

(Folytatása következik.)

INNEPLÉS.

Lengyel pór-menyekzők.

Gallicziában felső Szileziáig, hol lengyelek laknak, különös menyekzői szokások divatoznak, mellyeket némelyek észrevételei szerint következőképp' rajzolunk

Néhány nappal a' lakodalom előtt egy erre különösen kijelelt és felfogadott inas hívja-meg a' vendégeket. Ugyan ez az egész ünnepély alatt tisztelkedik, és a' falunak udvari bolondja (Wiczbold). E' napon ő ünnepélyes ruhát ölt-fel; szalagokkal disziti magát, és egy pár trombitás akként lépdel előtte, mint valamely csuda-orvos előtt. Először a' vőlegényhez megy ennek parancsait hallandó, azután a' menyasszonyhoz. Megy, mondom, és ezt alsóbb rendű menyekzőkről értem; mivel a' tehetősebb birtokosoknál valamint ő, ugy a' trombitások is lóháton járnak; a' lovak, valamint lovasaik is, szalagok és virágokkal — télen fenyő-ágakkal — ékítettnek. A' menyasszonyhoz érkezvén először is tisztelgő zene tartatik, azután előáll a' szolga, 's beszédet mond, mellyben a' virágos nyelvnek mindennemű kifejezései jönek elő: például sajnálatát nyilvánítja a' felett, hogy a' menyasszony a' szülői ház kebléből kiragadtatik, hogy a' vőlegényt utána epedő vágyamegöli 's a't. Kéértelmességek sem hiányzanak. Végre megnyugtató választ nyervén, azazalatt odajött vőlegényt kezén fogva arájának szülőihez vezeti, kik ez alatt keserű könyeket — a' szokás így hozván magával — sirnak. Itt összegyűlnek a' vendégek, 's miután néhány korty pálinkát hörpöltek, és kissé falatoztak volna, a' lakodalmi menet templomba vonul. Mind ez délelőtt történik; mert itt csupán katolikus lakik. A' két fennemlített trombitás mellé most több zenész szegődik, kik fuvó hangszereiken derekasan játszanak. A' zenészkar most a' házasulandók és vendégek előtt jár; mert zene az egész menyekzőnek legfőbb része, habár rá a' pénz kölcsönöztetnék is. A' menyekzői szolga a' templomban is folytatja szerepét, vezeti és utasítja a' járatlan és védtelen menyasszonyt.

Templom után a' lakoma kezdődik, melly a' hely szűke miatt többnyire vendéglőben tartatik. A' vendégek itt két részre osztatnak; mivel nem tartják illőnek, hogy a' honoratiorok a' pórok társaságában egyenek. Az előbbieket egyszersmind illendőbben láttatnak-el. Ezek levest, húst, téstás ételt, gyümölcsöt kapnak, és asztaluk terítve van. Az utóbbiak többnyire, kiváltha a' házaspár nem olly igen tehető, terítetlen asztallal is megelégednek, hol csupán köles péppel, gombóczezal, és végre levessel szolgálnak. A' vendégek-

nek mindenike saját magával hozott evőszereit használja, és mindnyájan egy táblából esznek. Az égettbor játksza ez alkalommal a' főszerepet, és a' pohár szakadatlanul kering. A' honorationok táblája uradalmi tisztek, helybeli lelkes, iskolamesterből, és a' kerületi vadászból áll. Meddig ezek jelen vannak, mindenki az illedelem és magatartás korlátai közé szorítkozik, mit a' legalábbaló lengyel pór is nagy mértékben tud fenntartani. Vendégség után tánczolnak, 's hol a' nász nép ném felette gazdag, ott a' leányok lábtűjök és cipőjüket levetik, ha már meztlen lábbal nem jelentek-meg. Csak a' menyasszonynak marad joga fehér lábtűt és szalagos cipőt viselhetni, melyeket természetesen le sem vet. Most kezdődik a' lábakkali dobogás az agyaggal tömött, nem deszkázott padlaton: mert azonnal, midőn a' zene a' lengyel nemzeti táncot kezdi, az egész társaságnak lábai rángodni kezdenek. Közönségesen reggelig szokott tartani a' táncz; ekkor csupán a' jelenperczről gondolnak, és a' jövőről legkevesebbet sem törődnek. — Mennyire megy e' gondtalanság, csak e' példa is eléggé bizonyíthatja. Egy fiatal napszámos picziny házat tartott-ki egy ezüst huszasért, de azzal jogositatott is a' nőszülhetésre. A' lak nehány láncznai nagyságú kerttel volt ellátva; ezenkívül köteleességeül tétetett neki, hetenként egy-egy napig dolgozni. Jelelt mátkája az uraság udvarában szolgált, ki szolgálata ideje alatt annyit gyűjtögetett, hogy képes lön illendő jegy-hozományt szerezhetni. De minthogy a' házassághoz pénny hiányzott, amaz zálogba tétetett olly feltétellel, hogy lakodalma ünnepén még viselhesse. Minden örvendett és bűtlan volt, 's a' jövő napon egész szerénységgel adá-át jegy-ajándokát a' menyasszonynak.

Menyekző után a' menyasszony ismét visszatér szülői házába, honnét csak jövő napon hozza-el őt a' vőlegény. Ehez ismét zenészekkel látja-el magát. Két kocsival jelenik-meg, melyeknek egyikén a' trombitások és fuvószeresek ülnek, a' másikon ő. Bátoratlanul közeledik arája lakához, mialatt a' zenészek panaszdalt kezdenek játszani, mihez a' szomszéd leányok dalja is járul. A' megválás fanyarsága, keserve és fiatal koruk minden édes visszaemlékezete teszi e' szivdanák foglatatját. Végremiután kevés vagyonát a' vőlegény kocsijára felrakták, a' szülők karjaiból kibontakozik a' nő, és könnyező szemekkel követi férjét.

B.— J.—

KÜLÖNFÉLE.

Javai gyarmatosok élete. — (Vége.) — A' déli álomka vagy tulajdonképen álom (mert az szokás szerint legalább három óráig tart) másik fontos napi foglalkodás. Némelyek ebéd előtt, mások utána mennek aludni; az első szokás közönségesb. A' régi vendég 12. vagy egy óra tájban hálószobájába megy, két, néha három vagy négy fiatal rabszolgáló által magát levetközteti, azután különféle kezelést parancsol nekik, melyekre e' leányok különösen taníttatnak, 's az azokbani nagy jártosság a' rabszolgálok árát aránylag magasbra emeli. Különféle elnevezések különféle foglalkodást jelentenek. E' kezelések sok régi vendégnél nagy része az időrövidítésnek, kivált az ültetvényekben lakók közt, kiknek legjobb alkalmuk van epicuri életet élni. E' kezelések állnak pidjit-ből, az az, a' kezek, lábak, hát, ágyék, nyak és fejcsendes nyomogatásából; sapu-sapu-ból, azaz, az egész testnek tenyérrel gyenge simogatásából; gosok-gosok-ból, meleg posztóvali dörzsölésből; tombak-ból; ökölleli lassú koczingtatásból; tjobit-ból, a' mutató 's hüvelkujjak körmeivel az egész

testbőrnek lassú csipdezéséből; urut- vagy ramas-ból, azaz, inak dörzsölése 's gyurásából, csuklók ropogtatásából 's a' t. Ha e' kezeléseket gyakorlott, gyenge nőkezek végzik, úgy azok bizonyos kéjes elfáradást okoznak, miismét az álmodt kellemes- és erősítővé, a' tagokat pedig hajlékonyak 's ruganyosakká teszi. Némelly régi vendégek meg nem maradnának az ágyban, ha magukat rabszolgák által így nem kezeltetnék. — A' nyoszolyák Indiában végtelenül téresek, alacsonyak 's oldaldeszkanéliküliek; az ágy leginkább lószőr- vagy kapok- (gyapot) derekalyból áll; a' vánkások gyapottal feszesen kitömve 's nem igen puhák; mert ez nagy hőséget okozna. Egy hosszú 's gömbölyű vánkosnak, melyet térdek közé vesznek, hogy azok egymást ne nyomják, egy ágyban sem szabad hiányzani. A' derekaly fehér gyapotkelmével van behuzva, 's erre takarót tesznek, mely egyszerű karton darabból áll; szokás szerint e' takaróra 's nem alája fekszenek, más hálóruga, mint sarong 's kabaai nélkül. Az ágy vékony függönyökkel zöld patyolatból van behuzva a' muszkitók 's más bogarak eltávolításául, de a' szabad légfolyam meggátolása nélkül.

Délutáni négy, öt, néha hat óra felé újra előbuvik az ember, fürdik, 's öltözködik éppen mint reggel, úgy hogy az általános szokássá vált nappali álom által egy napból kettő lesz, 's a' gyarmatosok egyhangú életébe némi változatosság hozatik. — A' foglalkodások, melyek ezután következnek, csak gyönyörre irányozvák. Ebédkor nagy élv van elkészítve. Az élelmi szerek gazdagságát, halat, hust, baromfit 's gyümölcsöt, mik honiak 's igen jutányosan kaphatók, kiegészíti még mind az, mit a' gastronomia inyesiklandásul Európában kigondolhatott. Mindennemű aszalt 's becsínált európai főzelék, gyümölcs 's más eleség disziti az asztalt, mellyen egyszersmind jeles borsokaságot lelünk. Hogy a' bor hűves maradjon, minden üveg nedves asztalkendőbe burkoltatik, 's asztalra így tétetik. Asztal előtt 's után kezeit mossák inkább megfrísülésül, mint szükségből: ámbár országos szokás hozza magával, hogy a' nassit, mi kis csészén, mint nálunk a' kenyér, minden tányér mellett áll, ujjakkal egyék. Asztal körül nem inasok, hanem néhány esinos rabszolgák udvarolnak. — E' fontos munka után, mely néhány órányi időt kíván, a' dámák saját szobáikba mennek, unalmukat meghitt beszélgetéssel 's chronique scandaleuse-sel, mellynek itt gazdag anyag soha nem hiányzik, elüzendők. A' férfiak asztalnál maradnak, 's vagy cigarrót szíznak, vagy hosszú, úgynevezett kobal- pipákból vagy hokából, 12—16. nyomnyi hosszú pipából, 's különösen ebből dohány-, ezukor- 's igen csekély mennyiségű mákonykeveréket dohányoznak. Ki hokából dohányzik, a' dolgot már sokra vivé; mert a' jövevények szerény cigarrót szíznak, 's illetudó gyarmatosok kobalpipából dohányoznak. Némellyek angol-indiai szokást utánoznak, 's a' dámák eltávozta után nagyobb kényelmül háttal fauteuilbe (más székett itt nem ismernek) fekszenek, 's lábaikat asztalra rakják. Így ülnek nagyobb emésztés-kényelem végett, hogy azután kocsin vagy lovon sétát, tehessenek, de gyalog soha; mert gyalogló európai itt gyér tünemény. Az estét szokás szerint kártyázva töltik, míg késő éjjel újra lefeküsznek. Előbb azonban ágyból a' muszkitókat 's önszemeikből az álmodt néhány rabszolgák által elűzetik, 's ezzel a' napi fontos munka be van fejezve.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 453.